

מניין: חיה באמצע הרקיע

1. ספר השל"ה הקדוש - מסכת סוכה - פרק תורה אור (יג)

סוד עמוד השלום הוא סוד גדול ונורא, כי ישראל נקראים כנסת ישראל, כי אף על פי שלמטה הם נפרדים זה מזה, מכל מקום למעלה בסוד נשמתם הם אחדות אחד, והם מכוונסים כי הם חלק ה'. והענפים הרוצים לחזור לשרשם צריכים להיות בדוגמא לשרשם, דהיינו שיהיו מתאחדים גם למטה, וכשיש פירוד למטה ביניהם, כביכול עושים פירוד וקציצה למעלה, ראה עד היכן מגיע הדבר.

1א. ספר שמירת הלשון ח"א - שער התבונה - פרק ו

"ומי פעמך ישראל גוי אחד בארץ", וכתוב (בראשית מ"ו כ"ח), "כל הנפש הבאה לבית יעקב" וגו' ולא פתיב נפשות להורות לנו שכל נפשות ישראל למעלה הם כמו נפש אחת, אך שכל אחד - יש לו בחינה בפני עצמו, כמו האדם בכללו, אף שבדרך כלל הוא איש אחד, מפל מקום יש לו איברים שהם ראשים לו כמו הראש והלב ויש שתחיתיהם כמו היד והרגל.

1ג. ספר שם משמאל פרשת משפטים - ושקלים שנת תרפ"ג

ע"י תשובה שנשבר לב כל אחד בקרבו והוא רואה את כל מציאותו מצד זולתו והכלל כולו אז אפשר להיות כאיש אחד בלב אחד, שכל אחד נעשה כאילו הוא אבר מן הכלל... וידוע שנפשות ישראל כולם אחד רק החומר מפסיק ומפריד, והם שנעשו נפשות מובדלות מן החומר שבו כולם כאיש אחד בלב אחד.

2. ספר דרך חיים - פרק ג משנה י

... אין האדם הפרטי בלבד בעולם, אבל יש לאדם מציאות מצד הכלל במה שהוא תוך הכלל ומצטרף אל הכלל וצירוף זה שהוא מצורף אל הכלל מדריגה בפני עצמו מה שהאדם הוא מצטרף אל הכלל והוא בתוך הכלל, כי בודאי הפרט מדריגה בפ"ע והכלל בפני עצמו דבר זה ברור, ואלו ד' דברים כוללים כל מציאות האדם.

3. עין איה ברכות 21

כי ההרגשה השכלית מובילה את האדם להשכיל אל זולתו כאל עצמו... ויסוד הקדושה היא תמיד התאחדות הפרטים לכלל אחד. ע"כ אין דבר שבקדושה פחות מעשרה, שהוא מהפרטים המתאחדים, להעשות כלל אחד.

3א. נתיב אהבת ריע

וכל זה שראוי לאהוב את חברו מפני שנברא חברו בדמותו ובצלמו, ומפני שיש להם דמות וצלם אחד הרי בצד הזה חברו והוא עצמו דבר אחד כאשר יש להם צלם אחד לגמרי... ודבר זה תכלית התורה שיקנה האדם מעלה זאת העליונה הוא צלם האלהים.

3ב. יערות דבש, ב, דרוש יב

ועיקר לאהוב איש את רעהו בכל דבר, ובעונות הרבים ע"י שנאה באים כמה עונות, כי אין מוכיח לרעהו, ויתן שמחה בלבו בראותו חברו עובר עבירה שמח בחלקו, כי הוא אינו עובר, ובוה יש שטות גדולה משני טעמים, א' כאשר אמרתי פעם בפעם, כי כל ישראל איש אחד וגוף אחד, וא"כ היתכן שישמח אבר אחד על חברו אני צדיק ואתה רשע, א"כ מה יועיל אם אני אין מגלח זקני בתער וחברי מגלח, הרי אני חצי מגולח וחצי אינו מגולח, וכן הכל.

3ג. רבי מנחם מנדל מויטבסק אגרת לחסידיו משנת ה'תקמ"ד:

ולאפרושי מאיסורא באתי להזהירם.. שלא להתלוץ מבני אדם עוזבי תורה... שהוא סיבת הירידה והשפלות, והעניין שאמרו חז"ל בין כך ובין כך קרויים בני - והוא מפריש עצמו מן הכלל להיות הוא פרטי, ובכל השפעות כללות ישראל אין לו חלק עמהם... ולשמוע ינעם ותבוא עליו שפע ברכה מכנסת ישראל בגשמי ורוחני, ויעלה מעלה מעלה".

3ד. תומר דבורה פ"א

לכך ראוי לאדם להיות חפץ בטובתו של חברו ועינו טובה על טובת חברו וכבודו יהיה חביב עליו כשלו, שהרי הוא - הוא ממש. ומטעם זה נצטוינו (ויקרא י"ט, י"ח): "ואהבת לרעך כמוך". וראוי שירצה בכשרות חברו ולא ידבר בגנותו כלל ולא ירצה בו. כדרך שאין הקב"ה רוצה בגנותו ולא בצערנו, מטעם הקורבה, אף הוא לא ירצה בגנות חברו ולא בצערו ולא בקלקולו וירע לו ממנו כאלו הוא ממש היה שרוי באותו צער או באותה טובה:

4. אורות הקודש ג קמז

האדם צריך להחלץ תמיד ממסגרותיו הפרטיות, הממלאות את כל מהותו, עד שכל רעיונותיו סובבים תמיד רק על דבר גורלו הפרטי, שזהו מוריד את האדם לעומק הקטנות, ואין קץ ליסורים גשמיים ורוחניים, המסובבים מזה. אבל צריך שתהיה מחשבתו ורצונו, ויסוד רעיונותיו נתונים להכללות, לכללות הכל, לכללות העולם, לאדם, לכללות ישראל, לכל היקום. ומזה תתבסס אצלו גם הפרטיות שלו בצורה הראויה.

5. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף לט, א

"כל בי עשרה שכינתא שריא".

5א. תלמוד בבלי מסכת ברכות דף ו/א

ומנין לעשרה שמתפללין ששכינה עמהם שנאמר אלהים נצב בעדת אל.

6. בתי מדרשות חלק א - פרקי היכלות רבתי פרק לא אות ד

אמר ר' עקיבא בכל יום ויום מלאך אחד עומד באמצע הרקיע ופוחת ואומר "ה' מלך"... וכל צבא מרום עונין אחריו עד שמגיע לברכו. כיון שמגיע לברכו חיה אחת יש ששמה ישראל וחוקק על מצחה "עמי לי" עומד באמצע הרקיע ואומרת "ברכו את ה' המבורך" וכל שרי מעלה עונין אחריה: "ברוך ה' המבורך לעולם ועד" עד שלא יגמור דבריו רועשים ורועדים האופנים ומרעידים את כל העולם ואומרים ברוך כבוד ה' ממקומו. ואותה חיה עומדת באמצע הרקיע עד שרועדים כל שרי מעלה וטפסרים וגדודים וכל המחנות וכל אחד ואחד בעמדו ואומר לחיה "שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד" (דברים ו ד):

7. אור החיים, דברים כב יג, ד"ה ואומר

השכינה שהיא כללות ישראל. (ע"ע הגר"א תיקוני זוהר, תיקון כא דף נו. מובא על-ידי רבינו, לנתיבות ישראל א, עמ' רכג.)

א7. שיחות הרב צבי יהודה תרומה תשל"ה-תשל"ג

שכינה היא כלל-ישראל. שכינה היא כללות נשמות ישראל. השכינה היא אנחנו, היא בתוכנו, היא ישראל אורייתא וקודשא-ברוך-הוא, דבר ד' המחיה אותנו... "ושכנתי בתוכם" הוא המציאות הנשמית החיונית הנצחית שלנו מאז ולעולמי עולמים: "... ושכנתי בתוכם - "אני נמצא בתוךך". "רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיך". השכינה היא כלל-ישראל.

ב7. אוצרות הראיה ד עמוד 158

שמעו אלי עמי, מתוך נשמתי אני מדבר עמכם, מתוך נשמת נשמתי, מתוך קשר החיים שאני קשור בכולכם, ואתם כולכם קשורים בי, מתוך אותה ההרגשה שאני חש אותה עמוק יותר מכל הרגשות החיים שלי, שאתם רק אתם, רק כולכם, כולכם, כל נשמותיכם, כל דורותיכם, רק אתם הנכם תוכן חיי, בכס אני חי, בכס, בחטיבה הכוללת של כולכם יש לחיי אותו התוכן, שהוא קרוי חיים, מבלעדכם אין לי כלום, כל התקוות, כל השאיפות, כל הערך של שיווי החיים, הכל אני מוצא בקרבי רק עמכם, ואני זקוק להתקשר עם נשמותיכם כולכם, אני מוכרח לאהבה אתכם אהבה אין קץ, אי אפשר לי להרגיש שום הרגשה אחרת, כל האהבות הקטנות עם הגדולות שבכל תהלוכות חיי, הכל אצורת הן באהבתכם, באהבת כלותכם הכלל שכל הפרטים שלכם בו הוים וחיים. כל אחד מכם, כל נשמה בודדת, שמכלל כולכם, הוא ניצוץ גדול וחשוב מאבוקת אור עולמים, המאירה לי את או החיים. אתם נותנים לי תוכן, לחיים, לעבודה, לתורה, לתפלה, לשירה, לתקוה. דרך הצינור של הויתכם אני חש את הכל, אני אוהב את הכל. על כנפי הרוח של חבתכם אני מתנשא לאהבת האלהים, והיא מתחייבת לי, מתבררת אצלי, משתלבת בלבני, מתצחצחת ברעיוני.

עמכם, עמי, אומתי, אמי, מקור חיי, עמכם אני מעופף למרחבי עולם. עם נצחכם אני חי חיי נצח, עם פארכם אני מלא הוד ותפארת, עם ענותכם אני מלא מכאובות, עם הצער שבנשמתכם אני מלא מרורות, עם הדעה והתבונה שבקרבתכם הנני מלא דעה ותבונה. אוצר חיים הוא לי כל קצב כל חק של מעמד רגליכם. ארצכם, ארץ תקותכם, קודש היא לי, שמיה לי מקור החן, מקור פאר העולמים, כרמלה ושרונה מקור התקוה, מקור הברכה, מקור שון החיים, שיתה ושמירה עוטים לפני הוד ויפעת עד.